

Svend E. Johansen: Det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel sagde, at jeg havde intet Bevis ført for, at der er afsagt Kendelser, som var præget af Kollegialitets-hensyn. Nu vil jeg sige, at det var jo kun et meget lille Brudstykke, jeg kunde anføre af denne Retsforhandling i Frederiksberg Birks 2den Afdeling, idet jeg kun refererede 3 af nogle og halvfjerds Sider; det vil vist blive noget vanskeligt at gaa i Dybden af denne Sag med den Tid, der er til Raadighed, men jeg vil anbefale det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel og andre ærede Medlemmer, der interesserer sig for Rettens Pleje paa retfærdig Vis og for Lighed for Loven, omhyggeligt at gennemgaa Fortrykket, naar det nu kommer i Morgen, og saa vurdere med sig selv, om der ikke lister sig en Anelse af Uhygge ind over Sindet, naar man sammenholder Dommer Svedstrups skaansomme Behandling af Dommerkollegaen Eide med den almindelige Behandling, der plejer at finde Sted af Sagens Parter.

Jeg vil gerne sammenholde det, der skete i det nævnte Retsmøde, med det andet Retsmøde i denne Sag, som jeg kun lige kunde berøre i min første Indledning, det Retsmøde, hvor Dommer Eide ikke var mødt, og hvor Dommer Svedstrup med Politiets Hjælp smed Forsvareren ud af Retslokalet. Det var kun ved min Indgriben — det være sagt i al Beskedenhed —, det lykkedes at forhindre de opbragte Tilhørere i at blande sig i Striden og øve Vold mod Politiet, fordi de harmedes over denne utrolige, uanstændige og skandaløse Behandling i et offentligt Retsmøde. Naar man sammenholder dette med, hvad jeg refererede, vil man forstaa, at her var sat Kræfter i Bevægelse fra Dommer Svedstrups Side, der intet havde med Rettens Værdighed eller med Rettens Pleje at gøre, men som støttede sig paa, at det var Kollegaen, at det var Standen, at det til syvende og sidst var ham selv og hans Standsære, der blev angrebet.

Forsvareren fik en Bøde paa 100 Kr.; han appellerede, som jeg nævnte, Afgørelsen til Landsretten. Landsretten fastslog i Præmisserne til sin Kendelse, at Dommer Svedstrup ikke havde overholdt Retsplejelovens Paragraffer og ikke ledet Retsforhandlingen paa den Maade, han burde, men Landsretten stadfæstede Bøden. Ved Ju-

stitsministeriets Mellemkomst lykkedes det at faa Tilladelse til at appellere Sagen til Højesteret; Højesteret stadfæstede blankt Landsrettens Afgørelse og idømte Klageren en Bøde paa 100 Kr. for unødigt Trætte — det var en Lussing til Justitsministeriet, fordi dette havde givet Tilladelse til, at Sagen maatte kæres til Højesteret. Men det var. altsaa Klageren, der maatte betale Omkostningerne, for at Højesterets krænkede Ære kunde blive helet igen.

Maa jeg saa i Anledning af denne Sag have Lov til at gøre opmærksom paa, at Retsplejeudvalgets Oplysninger til den danske Rigsdag om Ankesager ikke er rigtige. Retsplejeudvalgets Formand, Højesterets-præsident Troels G. Jørgensen, siger i sin Skrivelse til Justitsministeriet: „Den i Retsplejeloven § 48, Stk. 2, hjemlede Adgang til Kære over en Dommers Forhold har ikke været brugt til Kære til Højesteret“. Det passer ikke, den har været brugt netop i den Sag, jeg lige nævnte. Nu har vi hørt fra saa mange Sider, at Dommere er Mennesker, der kan fejle. Fuldkommen rigtigt, og jeg gaar ogsaa ud fra, at dette er en Fejl; men jeg synes paa den anden Side, man maa kunne forlange den mest minutøse Omhyggelighed fra Højesterets Præsident, naar han sender Oplysninger til Ministeriet til Brug for Rigsdagens Medlemmer, naar de skal vurdere Trangen til en Appelret, altsaa til dette Forslags Ophøjelse til Lov. Jeg accepterer altsaa, at der foreligger en Fejl, men konstaterer blot, at Højesteret burde kende denne Sag, naar den har idømt en Bøde for unødigt Trætte, en Kendelse, som oven i Købet er anført paa de første 7 Sider af den paagældende Aargang af Højesteretstidende.

Endelig vil jeg sige, at Konsekvensen af Højesteretspræsidentens fejlagtige Oplysning er, at han har placeret sig selv fuldstændig uden for den offentlige Diskussion om denne Sag, indtil han har gjort sin Fejl god igen ved at meddele Justitsministeriet og Rigsdagen, at hans Opgivelser ikke er rigtige. Selvfølgelig accepterer jeg, at Dommere er Mennesker, selvfølgelig accepterer jeg en Fejlmargen hos dem saavel som hos alle andre Mennesker.

Det, som efter min Opfattelse Bestræbelserne skal gaa ud paa, er dette ene, at de danske Domstole skal have at vide fra den danske Rigsdag, at de maa staa til